

σῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ, Ὀλλανδίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Βελγίῳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν Ἑλβετίᾳ, Τσεχοσλοβακίᾳ καὶ Σερβίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λόγῳ τῆς σημαντικῆς ὑπεροχῆς τοῦ γεωργικοῦ τῆς πληθυσμοῦ (ἀποτελεῖ οὗτος τὰ 85% τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ) ἡ ἀπασχόλησις τῶν καταδίκων εἰς γεωργικὰς ἐργασίας τείνει νὰ λάβῃ ὅλως ἐξαιρετικὴν ἔκτασιν. Ἐν Γαλλίᾳ εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου ἀπασχολοῦνται ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἐκτὸς τῶν καταδίκων εἰσισόδια καὶ πρόσκαιρα δεσμὰ καὶ τῶν ἀνεπιδέκτων βελτιώσεως καθ' ὑποτροπὴν καταδικασθέντων ἐγκληματιῶν, οἱ ὅποιοι λόγῳ τοῦ ἐπικινδύου χαρακτήρος τῶν ἐκτίουσι τὴν ποινὴν τῶν εἰς ἐπὶ τούτῳ ὀρισμένην ἀποικίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀσχολοῦνται εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, καὶ οἱ ἐκτίοντες τὴν ποινὴν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς μητροπόλεως καταδίκων, ἐσχάτως δὲ ἐν Ἀλσατίᾳ καὶ Λωρραίνῃ διὰ διατάγματος τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1919 αἱ φυλακαὶ τῆς Phalsbourg μετετρέπησαν εἰς γεωργικὰς φυλακὰς, ὅπου ἀπησχολήθη σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀγροτῶν καταδίκων τῶν κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης. Ἐν Γερμανίᾳ μολονότι ἡ ποινικὴ αὐτῆς νομοθεσία (Stragesetzbuch § 15 καὶ 16) ἀπὸ τοῦ ἔτους 1871 ἐπέτρεψε τὴν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίαν τῶν καταδίκων, ἐν τούτοις οὐδεμίαν σχεδὸν ἐγένετο ἐφαρμογὴ αὐτῆς μέχρι τοῦ 1895. Ἐθεωρήθη ὅτι ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασία τῶν καταδίκων ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ παρουσίαζε τὰ ἐλαττώματα τοῦ συστήματος τῆς ἀπὸ κοινοῦ συμβιώσεως τῶν καταδίκων, θὰ συνήντα σημαντικὰς δυσχερείας ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τήρησιν τῆς πειθαρχίας καὶ τὴν ἀσφαλῆ φύλαξιν τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργαζομένων καταδίκων. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἄνω χρονολογίας καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασία ἔλαβε καὶ ἐν Γερμανίᾳ σημαντικὴν ἀνάπτυξιν. Ἐν Πρωσίᾳ, ὅπου ἄλλως τε νομοθετικῶς ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασία εἰσῆχθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1854, ὡς καὶ ἐν Βυαρίᾳ ἐδόθη ὅλως ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὰς ἐργασίας τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν γεωργικὴν καὶ δασικὴν οἰκονομίαν, ὡς καὶ τὰς ἐργασίας βελτιώσεως ἑδαφῶν.

Παρ' ἡμῖν ἡ ἀπασχόλησις καταδίκων εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου ἤρχισε ἀπὸ τοῦ 1918. Ἡ συστηματικὴ ὁμῶς ὀργάνωσις τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων ἤρχισεν ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν γεωργικῶν φυλακῶν Τύρινθος παρὰ τὸ Ναύπλιον, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ αὐτοῦ ἔτους τῶν γεωργικῶν φυλακῶν νησίδος Βίδου παρὰ τὴν Κέρκυραν, Κασσαβετείου παρὰ τὸν Ἄλμυρον τῆς Θεσσαλίας, ὡς καὶ τῶν κινητῶν φυλακῶν ὁδοποιίας ἐν Καλογρέζῃ.

Τέλος διὰ διατάγματος τῆς 21 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. δημοσιευθέντος τὴν 22 Μαΐου ἰδίου ἔτους ἰδρύθησαν αἱ κινηταὶ φυλακαὶ κατασκευῆς σιδη-

ροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ὁδοποιίας Τριπόλεως—Σπάρτης—Γυθείου, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται ἐνταῦθα νὰ ὁμιλήσωμεν, καὶ τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ παρόντος λειτουργοῦσι δύο μόνον τμήματα, τὸ τῆς Τριπόλεως (τμήμα α') καὶ τὸ τμήμα Γυθείου (τμήμα β').

Β'. Κινηταὶ φυλακαὶ Τριπόλεως—Γυθείου

Παρ' ἡμῖν ὅσον εὐτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας τῆς εἰσγωγῆς τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων τόσοσιν αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ πρακτικὴ αὐτῆς ἐφαρμογὴ προκειμένου περὶ ἐγκαταστάσεως καὶ ὀργάνωσεως τῶν κινητῶν φυλακῶν Τριπόλεως—Γυθείου. Μολονότι τὸ πρῶτον ἤδη ἐπελαμβανόμεθα τῆς συστηματικῆς ὀργάνωσεως κινητῶν φυλακῶν πρὸς ἐκτέλεσιν διὰ καταδίκων δημοσίων ἔργων τόσοσιν εὐρείας ἐκτάσεως, ἀπηγγέλλομεν δὲ νὰ καταβάλωμεν τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν ἐπιμέλειαν καὶ περίσκεψιν ἀναφορικῶς μετὰ τὸν τρόπον τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ τῆς ὀργάνωσεως τῶν φυλακῶν τούτων, ἐν τούτοις παρετηρήθη ἀκατανόητος σπουδὴ καὶ ἔλλειψις πάσης συστηματικῆς καὶ μεθοδικῆς ἐνεργείας κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν καθὼς ἐπίσης καὶ ἔλλειψις τῆς γνώσεως τῶν ἀπαραιτήτων ὄρων ἐν τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων θὰ ἐξηριτάτο ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν καὶ θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ μεῖζων δυνατὴ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων.

Ι. Ἐγκαταστάσεις τῶν φυλακῶν

1ον) Τμήμα Τριπόλεως (τμήμα 1ον). Τὸ τμήμα τοῦτο περιλαμβάνει 110 ἐν ὅλῳ καταδίκους ἐγκατεστημένους ἤδη εἰς ξύλινον κινητὸν παράπηγμα κείμενον ἐν χωρίῳ Ἁγίῳ Σώστη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων δεξιὰ διὰ τὸν ἐκ Τριπόλεως ἀναχωροῦντα τῆς ἀγοῦσης εἰς Τεγέαν ὁδοῦ καὶ ἀπέχον τῆς πόλεως περὶ τὰ 6 1/2 χιλιόμετρα. Ἄν καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ παραπήγματος τούτου ἐπερατώθη μόλις τὴν 28 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡ δὲ ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσις τῶν καταδίκων ἐγένετο τὴν 2αν ἐπομένου μηνός, ἀφ' ἧς χρονολογεῖται καὶ ἡ συστηματικὴ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀπασχόλησις σημαντικοῦ τμήματος αὐτῶν, ἐν τούτοις ἡ ἀποστολὴ τούτων εἰς Τρίπολιν μετὰ τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ, ὡς καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλάξεως ἐγένετο τὴν 4ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ὅτε καὶ ἐγκατεστάθησαν ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν εἰς τοὺς στρατώνας τῆς πόλεως ἐλλείψει ἄλλου διαθεσίμου κτιρίου, ἡ δὲ διοίκησις τῶν φυλακῶν ἦτο ὑπόχρεως κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν τοῦτο χρονικὸν διάστημα νὰ μετὰγῃ καθ' ἑκάστην μικρὸν τμήμα καταδίκων εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, ἀπέχοντα περὶ τὰ 8 1/2 χιλιόμετρα τῶν στρατώνων, δι' ἀγοραίων αὐτοκινήτων ἀντὶ σημαντικῆς δαπάνης, ἐνῶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἐν τῷ συνόλῳ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπῆρξεν ὅλως ἀσήμαντος.

Καλιτσούνει «Ἀρχεῖον» τόμ. 6 (1926) Γ'.

Ἄλλ' ἡ ἀδικαιολόγητος σπουδὴ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ τμήματος τούτου καταφαίνεται ἀκόμη περισσότερο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν καταδίκων ἐγένετο ὄχι μόνον ἀπλῶς πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς κατασκευῆς τοῦ παραπήγματος—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἀφορᾷ εἰς τὴν κατὰ τὸν σκοπιμότερον δυνατὸν τρόπον διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐγκαταστάσεως—ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἱδρυτικοῦ Διατάγματος τῶν φυλακῶν, μάλιστα δὲ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ (ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω τὸ Διάταγμα τῆς ἰδρύσεως τῶν κινητῶν φυλακῶν Τριπόλεως—Σπάρτης—Γυθείου ὑπεγράφη τὴν 21 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 22 ἐπομένου μηνὸς Μαΐου), πᾶσαι δὲ αἱ ἐνεργηθεῖσαι πράξεις τῆς διοικήσεως μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Διατάγματος, ἀφορῶσαι τὴν ἐγκατάστασιν καὶ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν φυλακῶν τούτων, χρήζουσι τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων κυρώσεως

2ον) Τμήμα Γυθείου (τμήμα β'). Τὸ τμήμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ 81 καταδίκων, οἵτινες ἀπεστάλησαν εἰς Γύθειον μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλάξεως τὴν 16 Μαΐου ἐ. ἔ. καὶ ἐγκατεστάθησαν ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν εἰς τὸ κτίριον τῶν ἐπανορθωτικῶν φυλακῶν, περὶ τὸ ἐν τέταρτον $\frac{1}{4}$ ὥρας ἀπέχον τῆς πόλεως. Μολονότι συμφώνως πρὸς τὸ Ἱδρυτικὸν Διάταγμα τῶν φυλακῶν αἱ ἀποτελοῦντες τὸ τμήμα τοῦτο καταδίκαι ὄφειλον νὰ ἀπασχοληθῶσιν εἰς ἐργασίας κατασκευῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Γυθείου—Σπάρτης, ἐν τούτοις λόγῳ τῆς ἐπιβραδύσεως τῆς χαράξεως τῆς γραμμῆς ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ χάραξις καὶ σήμερον ἀκόμη εὐρίσκειται εἰς τὸ στάδιον τῆς προμελέτης, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτῶν ἀπησχολήθησαν εἰς ἔργα κατὰ τὸ πλεῖστον ὁδοποιῶς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοπικῶν συγκοινωνιακῶν ἀναγκῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κατενεμήθησαν εἰς τέσσαρα τμήματα : α'). Τμήμα χειμάρρου Ξυριά, ἀποτελούμενον ἐκ 15 καταδίκων ἀπασχοληθέντων εἰς ἐργασίας διαπλατύνσεως τῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου. β'.) τμήμα χωρίου Μαυροβουνίου ἀπέχον τῆς πόλεως περὶ 2500 μέτρα, καὶ ἀποτελούμενον ἐκ 30 καταδίκων, οἵτινες ἀπησχολήθησαν εἰς τὴν κατασκευὴν ὁδοῦ ἀγούσης ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν Γυθείου—Ἀρεοπόλεως. γ'.) τμήμα Πασαδᾶ, περὶ τὰ 6 χιλιόμετρα ἀπέχον τῆς πόλεως καὶ ἀποτελούμενον ἐκ 10 καταδίκων, ἐργασθέντων διὰ τὴν κατασκευὴν ὁδοῦ Πασαδᾶ, καὶ δ'.) τμήμα χωρίου Βαχῶ, ἀπέχον περὶ τὰ 23 χιλιόμετρα τῆς πόλεως καὶ περιλαμβάνον 32 καταδίκους, ἀπασχολούμενους εἰς τὴν κατασκευὴν ὁδοῦ συνδεούσης τὸ χωρίον τοῦτο μετὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Γυθείου—Ἀρεοπόλεως. Ὀλίγον ὁμῶς βραδύτερον κατενοήθη, ὅτι ἡ κατανομή τῶν καταδίκων εἰς τέσσαρα τμήματα, ἀπέχοντα εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἡ ἀνάλογος κατανομή τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυ-

λάξεως, θὰ ἐδυσχέρανε σημαντικῶς τὴν ἀσφαλῆ φύλαξιν τῶν κρατουμένων, ὡς καὶ τὴν ἄμεσον καὶ διαρκῆ ἐπίβλεψιν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐπέπτου καὶ ἐν γένει τὴν διοίκησιν τῶν φυλακῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀσφάλεια εὐκόλως ἠδύνατο νὰ τεθῆ ἐν κινδύνῳ. Ὅθεν κατόπιν διαταγῆς τῆς Διευθύνσεως τῶν τῆς Διοικήσεως φυλακῶν τὴν 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. πάντα τὰ ἀνωτέρω τμήματα συνεπτύχθησαν εἰς τὸ τελευταῖον τμήμα χωρίου Βαχῶ, ὅπου πάντες οἱ καταδίκαι ἐγκατεστάθησαν ἐν ἀπεριγράπτῳ συνωστισμῷ εἰς τὰ σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων (52 καταδίκαι εἰς σχολεῖον ἀρρένων, 29 δὲ εἰς σχολεῖον θηλέων), ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν συνέχισιν τῆς κατασκευῆς τῆς ὁδοῦ τῆς συνδεούσης τὸ χωρίον τοῦτο μετὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Γυθείου—Ἀρεοπόλεως. Λόγῳ τῆς ἐλλείψεως χώρου μόνις ἐπαρκοῦντος νὰ περιλάβῃ πάντας τοὺς καταδίκους τὸ προσωπικὸν τῆς φυλάξεως εἶναι ἠναγκασμένον νὰ παραμένῃ ἐν ὑπαίθρῳ, ἕνεκα δὲ τοῦ ἀτελοῦς ἐφοδιασμοῦ τοῦ τμήματος τούτου στερεῖται σκηνῶν, αἱ ὅσαι θὰ ἦσαν ἀπαραίτητοι ἰδίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.

II Ὁργάνωσις τῶν φυλακῶν

I. Ἐπιλογή καταδίκων.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει ἐν τῇ ὀργάνωσει τῶν φυλακῶν τούτων εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἐπιλογῆς τῶν καταδίκων, οἵτινες θὰ ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα τῶν φυλακῶν, ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπτύχθησαν πολλοὶ γινῶμαι καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ἡμῖν ἀποκτᾷ ἰδιάζουσαν σπουδαιότητα λόγῳ τῆς ἀνεπαρκείας κατ' ἀριθμὸν καὶ ποιότητα τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλάξεως. Ἄν καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ διεύθυνσις τῆς Διοικήσεως τῶν φυλακῶν ὄφειλε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τῆς μεζονος δυνατῆς προσοχῆς καὶ συνέσεως, ἐν τούτοις δὲν ἐλύθη τοῦτο κατὰ τὸν μᾶλλον ἐνδεδειγμένον τρόπον. Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3837 τῆς 15ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐγκύκλιον τῆς Διευθύνσεως Διοικήσεως τῶν φυλακῶν, ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς διευθυντὰς ὀργανωμένων φυλακῶν τοῦ κράτους, ὡς καὶ τοὺς ἀρχιφύλακας καὶ ἐπιστάτας τῶν λοιπῶν, ἀπέστειλαν οὗτοι εἰς αὐτὴν πίνακας περιλαμβάνοντας πάντας τοὺς ἀγρότας τὸ ἐπάγγελμα καταδίκους τοὺς κρατουμένους ἐν τῇ ὑπ' ἐκάστου τούτων διευθυνομένη φυλακῇ, τοὺς ἔχοντας ὑπόλοιπον πρὸς ἕκτισιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἔτους καὶ ἄνω ἀδιακρίτως ποινῆς, τῶν ὁποίων ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ἱατροῦ τῶν φυλακῶν ἐπιτρέπει τὴν ἀπασχόλησιν αὐτῶν εἰς ἐργασίας ἐν ὑπαίθρῳ. Ἄμα τῇ λήψει τῶν πινάκων τούτων ἡ Διοίκησις τῶν φυλακῶν κατήρτισε τοὺς καταλόγους τῶν καταδίκων ἀμφοτέρων τῶν τμημάτων Τριπόλεως καὶ Γυθείου. Συμφώνως δὲ πρὸς στατιστικὸς πίνακας καταρτισθέντας ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν τμημάτων τούτων (πίναξ τμήματος

Τριπόλεως ὑπὸ χρονολογίαν 15 Ἰουνίου ε. ε. Πίναξ τμήματος Γυθείου τῆς 2 Ἰουλίου ε. ε.) οἱ κατάδικοι ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς καταγνωσθείσης εἰς αὐτοὺς ποινῆς κατατάσσονται ὡς ἑξῆς :

Τμήμα α'. Τριπόλεως

κατάδικοι εἰς ἰσόβια δεσμὰ	26
» » πρόσκαιρα »	42
» » εἰρκτὴν	29
» » φυλάκισιν	13
Σύνολον καταδίκων	110

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταδίκων κατεδικάσθησαν 33 ἐπὶ ληστεία, ἐκ τῶν ὁποίων 2 τρίς ἐπὶ ληστεία. ἔξ ὧν ὁ εἰς καὶ ἄπαξ ἐπὶ κλοπῆ, 2 δις ἐπὶ ληστεία ἔξ ὧν ὁ εἰς καὶ ἄπαξ ἐπὶ κλοπῆ, τινὲς δὲ ἄπαξ μὲν ἐπὶ ληστεία, κατεδικάσθησαν ἕμως καθ' ὑποτροπὴν καὶ δι' ἄλλα ἀδικήματα. Ὅστω εἰς ἔξ αὐτῶν ἐκτός τῆς καταδίκης του ἐπὶ ληστεία, κατεδικάσθη ἐπίσης πεντάνκις ἐπὶ ζωοκλοπῆ, ἄπαξ ἐπὶ ἀδικῶν ἐπιθέσει, καθὼς καὶ ἐπὶ ἐξυδρίσει δημοσίου ὑπηρετοῦ, ἕτερος καταδικασθεὶς ἐπὶ ληστεία, κατεδικάσθη ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἐμπρησμῶ, ἐπὶ ζωοκλοπῆ καὶ ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης. Ἄν καὶ δὲν ἑλλείπουσι περιπτώσεις καθ' ὑποτροπὴν καταδίκης διὰ ἄλλα ἀδικήματα ἐκτός τῆς ληστείας, ἐν τούτοις αἱ ἀνωτέρω ἀποτελοῦσι τὰς σημαντικώτερας περιπτώσεις ὑποτροπῆς ὡς ἐκ τῆς βαρύτητος τῆς διαπραχθείσης πράξεως.

Ἐκ τῶν 26 εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντων οἱ 10 ἔχουσι ὑπόλοιπον πρὸς ἔκτισιν κάτω τῶν 10 ἐτῶν, οἱ λοιποὶ ἕμως 11 μὴ ἀπολαύοντες οὐδενὸς εὐεργετήματος μειώσεως ποινῆς μέλλουσι νὰ ἐκτίσωσιν ἀκεραίαν τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν.

ὑπὸ ἐπαγγελματικὴν ἐποψιν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταδίκων 59 μόνον εἶναι ἀγρόται.

Τμήμα β' Γυθείου. Τὸ τμήμα τοῦτο περιλαμβάνει 81 καταδίκους, ἔξ ὧν κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόβια δεσμὰ	26
» πρόσκαιρα δεσμὰ	25
» εἰρκτὴν	27
» φυλάκισιν	3
Σύνολον καταδίκων	81

Ἐκ τῶν 26 εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντων 13 μὲν ἔχουν ὑπόλοιπον πρὸς ἔκτισιν ἄνω κατὰ τι τῶν 10 ἐτῶν, οἱ δὲ λοιποὶ κάτω τῶν 10.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 81 τούτων καταδίκων κατεδικάσθησαν 25 ἐπὶ ληστεία.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν περιπτώσεις καθ' ὑποτροπὴν καταδί-

κῆς λόγῳ τῆς ἑλλιποῦς συντάξεως τοῦ στατιστικοῦ πίνακος τοῦ τμήματος τούτου.

Μόνον 51 ἔξ ὧν τῶν καταδίκων εἶναι ἀγρόται.

Ἀρχικῶς τὸ τμήμα τοῦτο περιλάμβανε 89 καταδίκους, ἦτοι 8 ἐπὶ πλέον, οἱ ὅποιοι δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸν ὡς ἄνω πίνακα, διότι εἶχον ἤδη πρὸ τῆς συντάξεως αὐτοῦ μεταχθῆ λόγῳ ἀσφαλείας εἰς τὰς ἐγκληματικὰς φυλακὰς Πύλου, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων 2 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, 2 εἰς ἰσόβια δεσμὰ, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς ποινὴν πρόσκαιρων δεσμῶν καὶ εἰρκτῆς.

Μολοντί ἡ διεύθυνσις τῆς διοικήσεως τῶν φυλακῶν θὰ ἠδύνατο, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἠθικὴν βαρύτητα τῆς πράξεως, τὴν καταγνωσθεῖσαν ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ ποινὴν, τὰς προηγουμένας καταδικὰς καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ καταδίκου ἐν τῇ φυλακῇ—στοιχεῖα τὰ ὅποια συμφώνως πρὸς τὴν εἰρημένην ἐγκύκλιον περιλαμβάνοντο μεταξύ τῶν ἄλλων χρησίων στοιχείων εἰς τοὺς ἀποσταλέντας παρὰ τῶν διευθυνόντων τὰς φυλακὰς πίνακας—νὰ ἀποκλείσῃ κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐκλογὴν τῶν καταδίκων τὴν κατηγορίαν τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ἐκ συνηθείας ταιούτων, οἱ ὅποιοι δυσκόλως εἶναι προσαρμόσιμοι εἰς τοὺς κανόνας τῆς αὐστηρᾶς πειθαρχίας, εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ μέζονα λόγον ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωνται οἱ ἐν ὑπαίθρῳ ἐργαζόμενοι κατάδικοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδραξις καὶ ἡ φύλαξις εἶναι δυσκολωτέρα, ἐν τούτοις αὕτη περιέλαβε μεταξύ τῶν κρατουμένων ἐν ταῖς κινήταις ταύταις φυλακαῖς καταδίκων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ὡς ἄνω στατιστικῶν πινάκων, καὶ τοὺς εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντας καὶ ὅταν ἀκόμη κατεδικάσθησαν καθ' ὑποτροπὴν εἰς τὴν ποινὴν ταύτην, καὶ ὅχι μόνον ἔξ αὐτῶν ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἐμειώθη διὰ τῶν ὑπὸ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1923 ἐπαναστατικῆς ἀπαφάσεως ἢ τῶν ἐπακολουθησάντων διαταγμάτων ἀμνηστίας παρεχομένων εὐεργετημάτων ἢ διὰ διατάγματος χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ἐπίσης, οἱ ὅποιοι μέλλουσι νὰ ἐκτίσωσιν ἀκεραίαν τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν, ἂν καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν καταδίκων δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ νόμου τῆς 11 Μαρτίου 1926 περὶ αὐτονόμου ὀργανισμοῦ τῶν φυλακῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν «πᾶσα ἡμέρα ἐκτίσεως ποινῆς ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς φυλακαῖς ἢ ταῖς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας λογίζεται ὡς δύο ἡμέραι ἢ μία ἡμέρα καὶ ἡμίσεια ἐκτίσεως ποινῆς» ἀναλόγως τῶν καθοριζομένων ἐν αὐτῇ περιπτώσεων, ἀπετέλεσε δὲ μίαν τῶν βασικῶν ἰδεῶν τοῦ νόμου τούτου, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ παροχὴ εὐεργετήματος μειώσεως τῆς ποινῆς τοῦ καταδίκου θὰ συντείνῃ κατὰ πολὺ εἰς τὴν καλλιτέραν διαγωγὴν του καὶ εἰς τὴν ἐπιμείλιαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ. Τέλος περιέλαβε καὶ αὐτοὺς τοὺς εἰς θά-

νατον καταδικασθέντας, ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, ἡ ποινή των μετετρέπη εἰς ἰσόβια δεσμά, διότι βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ υποθέσῃ τις διὰ τὴν ὁδηγοῦντο μετὰ τῶν λοιπῶν καταδίκων εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν θὰ ἠπείλει ὁ θάνατος διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς καὶ οἱ ὅποιοι ἀνὰ πᾶσαν ἐπίσης στιγμὴν θὰ ἠδύνατο νὰ ὀδηγηθῶσιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας εἰς τὸ ἱκρίωμα. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῆς διαπραχθείσης πράξεως δὲν ἐξήρσεσεν οὐδ' αὐτοὺς τοὺς καθ' ὑποτροπὴν ἐπὶ ληστεία καταδικασθέντας, ἢ καταδικασθέντας ἅπαξ μὲν ἐπὶ ληστεία, ἀλλὰ καὶ διὰ βαρύτατα ἄλλα ἀδικήματα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ καταδίκου ἐν τῇ φυλακῇ, ἢ ὁποῖα πρὸ παντὸς διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ὀπωσθήποτε ἐλαφροποιῶν καὶ ἐπιδεκτικῶν βελτιώσεως καταδίκων θὰ ὄφειλε νὰ ἀποτελέσῃ ἐν ἐκ τῶν μαλλον σημαντικῶν στοιχείων ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ βασίζηται ἡ ἐπιλογὴ τῶν καταδίκων, δὲν ἀπεδόθη ἢ πρέπουσα σημασία, ἐφ' ὅσον δὲν καθωρίσθη ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐγκυκλίῳ τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον θὰ ὄφειλεν ἤδη νὰ ἔχη διανύσῃ ὁ καταδικος ἐν τῇ φυλακῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐξέτιε τὴν ποινὴν του, πρὸ τῆς ἀποστολῆς του εἰς τὰς κινήτας φυλακὰς, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ κριθῇ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ, περιλήφθησιν δὲ μετὰ τῶν ἐν ταῖς κινήταις φυλακαῖς κρατουμένων καταδίκων καὶ τινες οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς καταδίκης αὐτῶν ἐλάχιστον διήνυσαν χρόνον ἐν τῇ φυλακῇ ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον καὶ τῶν ὁποίων βεβαίως ἡ διαγωγὴ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ διαγνωσθῇ κατὰ τὸ βραχύτατον τοῦτο χρονικὸν διάστημα.

Τὸ ζήτημα ὁμοῦς τῆς ἐπιλογῆς τῶν καταδίκων, τὸ ὁποῖον καθ' ἡμᾶς ἀποτελεῖ κεφαλαῖῳδες ζήτημα ἐν τῇ ὀργανώσει τῶν κινήτων φυλακῶν καὶ ἐν γένει τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων, ὄφειλε νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τρεῖς ἐπόψεις α'.) ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ συστήματος τῆς φυλακίσεως β'.) ὑπὸ τὴν ἐποψὴν πειθαρχίας καὶ ἀσφαλοῦς φυλάξεως καὶ γ'.) ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐγκληματικῆς πολιτικῆς.

α'.) Σύστημα φυλακίσεως. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ συστήματος τῆς φυλακίσεως ἢ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ συμβίωσις καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα καταδίκων ὅλων ἄνομῶν ἠθικῶν κατηγοριῶν ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ἐγκληματίου μέχρι τοῦ εἰς ἐλαφρότερον ἀδίκημα ὑποπεσόντος πολίτου ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸν ἐπιδικώμενον ὑπὸ τῆς ποινῆς σκοπὸν. Διότι ἐνῶ ἐν τοιοῦτον σύστημα δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀρκοῦσαν ἐκφοδιστικὴν δυνάμιν ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν, καθὼς καὶ τῶν ἐκ συνηθείας τοιοῦτων, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς μετὰ τῶν καταδίκων καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐπικοινωνίας καὶ συγχρωτισμοῦ ἐπιτρέπει τὴν ὀλεθρίαν ἐπιρροὴν τῶν ἐγκληματιῶν τούτων ἐπὶ τῶν ἐλαφροποιῶν καὶ ἐπιδεκτικῶν βελτιώ

σεως καταδίκων, τοὺς ὁποίους ἀντὶ νὰ βελτιώσῃ ὄθει κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὑποτροπῆς καὶ τῆς καθ' ἑξὶν ἐγκληματικότητος. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἀσκήσις αὐστηρᾶς ἐπιβλέψεως ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας τῆς φυλάξεως, ἐὰν αὕτη ἦτο ἐπαρκής, ὑπὸ τὸ κῆρυξ νοῦ νόμου τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἀπειλῆς πειθαρχικῶν ποινῶν θὰ ἠδύνατο ὀπωσθήποτε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐπικοινωνίαν καὶ συγχρωτισμὸν τῶν καταδίκων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καθ' ἡμέραν ἀπὸ κοινοῦ ἐργασίας, τὸ τοιοῦτον ὁμοῦς θὰ ἀπέδρανε δυσχερέστατον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ὅτε ἡ ἐπίβλεψις τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ ἐν ἀπεριγράπτῳ συνωστισμῷ συναγελαζομένων καταδίκων εἶναι ἀνεπαρκής, καθὼς καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἡμέρας, ὅτε οἱ κατάδικοι παραμένουσι ἐντὸς τοῦ καταστήματος τῶν φυλακῶν ἀνευ ἐργασίας, ὡς καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναπαύσεως ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ὁπότε ἄλλως ἢ ἐπικοινωνίᾳ καὶ οἰαδήποτε συνομιλίᾳ μετὰ τῶν καταδίκων εἶναι ἐπιτετραμμένη καὶ ἀπολύτως ἐλευθέρα.

Καὶ βεβαίως εἶναι μὲν ἀληθὲς διὰ τὴν ἠθικὰς κατηγορίας κατατάξεις τῶν καταδίκων—ὅπερ τῆς ὁποίας ἀπεφάνθησιν ἐκτὸς τοῦ συνεδρίου τῆς Βασιλευπόλεως (1910) καὶ τὰ συνέδρια Παρισίων (1895) καὶ Βουδαπέστης (1905), ὡς καὶ τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνεληθὸν ἐν Λονδίῳ σωφρονιστικὸν συνέδριον, τόνισαν μάλιστα ἰδιαίτερον τὴν ἀνάγκην τοῦ χωρισμοῦ τῶν χειροτέρων ἐγκληματιῶν ἀπὸ τῶν λοιπῶν—εἶναι ἀγνώστος ἐν τῇ σωφρονιστικῇ ἡμῶν πρακτικῇ, λόγῳ ἄλλως τε ἐλλείψεως ἐν γένει καταλλήλων κτιρίων, ἐν τούτοις ἡ διάκρισις τῶν ἐγκληματιῶν ἀπὸ τῶν ἐπανορθωτικῶν φυλακῶν ἐπιτρέπει τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν καταδικασθέντων ἀπὸ λοιπῶν τοιοῦτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἐξαντελεῖ μὲν βεβαίως τὴν ὅλην ποικιλίαν τῶν διαφόρων κατηγοριῶν ἐν τῇ κατατάξει τῶν καταδίκων, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς οὐσίῳδη διαφορὰν σωφρονιστικοῦ συστήματος, ἀποτελεῖ ὁμοῦς στοιχειώδη τινὰ βᾶσιν καὶ τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς περαιτέρω διαμορφώσεως ἠθικῶν κατηγοριῶν ἀνταποκρινόμενων εἰς διάφορον σωφρονιστικὸν σύστημα (λίαν σημαίνουσα εἶναι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ ἀπόφασις τοῦ σωφρονιστικοῦ συνεδρίου τοῦ Λονδίνου (1925) Section II Quest. 3. § 3, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ τὴν διάκρισιν μετὰ τῶν ἐλαφροποιῶν καὶ βαρυποινῶν καταδίκων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐφαρμογῆς διαφόρου σωφρονιστικοῦ συστήματος). Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ ταύτην πολὺ ὀρθῶς τὸ Διάταγμα τῆς 10 Ἰουλίου 1925 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν» διέκρινε τὰς φυλακὰς ταύτας εἰς ἐπανορθωτικὰς καὶ ἐγκληματικὰς. Τὸ διάταγμα μάλιστα τοῦτο διὰ τοῦ χωρισμοῦ τῶν εἰς ἐπανορθωτικὴν ἀπὸ τῶν εἰς ἐγκλημα-

τιχὴν ποινὴν καταδικασθέντων καὶ διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀνωτέραν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ ἠθικὴν τινα ὁμοιογένειαν μεταξὺ τῶν καταδίκων, τὴν ὁποίας ἄλλως τε προϋποθέτει ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 56 κατὰτάξις τῶν καταδίκων εἰς ἠθικὰς τάξεις ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως τῆς διαγωγῆς των καὶ τῆς ἐπιμελείας των ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Ἄλλ' ἢ τοιαύτη ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις καταδίκων τόσον διαφόρου ἠθικῆς ποιότητος δὲν εἶναι μόνον ἐξεταστέα ὑπὸ σφραγιστικὴν ἔποψιν. Διότι ὁ καταναγκασμὸς ἐνὸς πολίτου ὑποπεσόντος εἰς ἐλαφρότατον ἀδικημα—δι' εἰδικῆς μάλιστα διαταγῆς τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Δικαιοσύνης Διευθύνσεως διοικήσεως φυλακῶν ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐκτίσωσι τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν τῷ τμήματι Τριπόλεως καὶ πάντες οἱ κρατούμενοι κατάδικοι εἰς τὰς ἐκεῖ ἐπανορθωτικὰς φυλακὰς οἱ καταδικασθέντες εἰς ποινὴν ὄχι μεγαλειτέραν τοῦ ἔτους ἀνωτέραν ὁμοῦ τῶν τριῶν μηνῶν—νὰ διέρχεται τὰς σκληρὰς νύκτας τῆς καταδίκης του παρὰ τὸ πλευρὸν ἐνὸς ἐπιληστεῖα εἰς ἰσόδια δεσμὰ ἢ καὶ εἰς θάνατον ἀκόμη καταδικασθέντος διεγείρει τὸ αἶσθημα δικαίας ἀγανακτήσεως καὶ ἀποτελεῖ βαρύτερον ἀδικημα κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ πολίτου, ὁ ὁποῖος διότι καταδικάσθη εἰς ἐπανορθωτικὴν τινα ποινὴν, δὲν ἔπεται οὐ ἐστερήθη παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀτομικῆς του ἀξιοπρεπειας, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπολαύῃ πάντων τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων ἐν ὅσῳ δὲν ὑπέπεσεν εἰς ἐν τῶν εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναφερομένων ἀδικημάτων. Ἡ Γερμανικὴ μάλιστα νομοθεσία (Strafgesetzbuch § 16 ἐδ. 3), τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε κατὰ τοῦτο καὶ τὸ ἡμέτερον σχέδιον ποινικοῦ νόμου (ἄρθ. 33 § 2), προκειμένου περὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀπασχοληθῶσιν οὗτοι εἰς ἐργασίας ἔξω τοῦ καταστήματος τῶν φυλακῶν ἀνευ τῆς πρὸς τοῦτο συναινεσεῶς των. Θὰ ἠδυνάμεθα δέ, ὡς φρονοῦμεν, ἀκολουθοῦντες τὸ ἡμέτερον σχέδιον νὰ ἐξαιρέσωμεν τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τοὺς εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν καταδικασθέντας, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀγροτῶν καταδίκων θὰ προσεέλκυνεν εἰς τὸ νὰ δεχθῶσιν αὐτοδούλως νὰ ἀπασχοληθῶσιν εἰς τοιαύτην ἐργασίαν, ἢ ἐπιθυμία των, ὅπως τύχωσιν οὕτω τοῦ εὐεργετήματος τῆς μειώσεως κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς ποινῆς αὐτῶν.

γ.) Πειθαρχία καὶ ἀσφαλῆς φύλαξις. Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τῆς ἀσφαλοῦς φυλάξεως τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργαζομένων καταδίκων, καθὼς καὶ τῆς τηρήσεως τῆς πειθαρχίας ἀποβαίνει ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον δυσχερεστέρων προβλημάτων. Τινὰ μάλιστα τῶν Γερμανικῶν κρατῶν, καθὼς ἢ Βάδη καὶ ἢ Ἑσση, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων δυσχερειῶν τῆς ἐπι-

βλέψεως τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργαζομένων καταδίκων καὶ τῆς τηρήσεως τῆς πειθαρχίας, ὡς καὶ ἐκ φόβου ἀποδράσεως, περιώρισαν σημαντικῶς τὴν ἀπασχόλησιν εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου βαρυποίνων καταδίκων. Τὸ ζήτημα τοῦτο παρ' ἡμῖν ἀποκτᾷ ἰδιαιτέραν σημασίαν τοσοῦτω μᾶλλον ὅσον ἢ τήρησις τῆς πειθαρχίας καὶ ἢ ἀσφαλῆς φύλαξις, ὄχι μόνον προκειμένου περὶ κινήτων ἢ καὶ γεωργικῶν φυλακῶν, ἀλλὰ διὰ τὰς λοιπὰς φυλακὰς, ὅπου ἢ ἐπιβλέψις τῶν ἐντὸς τοῦ περιωρισμένου χώρου τοῦ καταστήματος τῶν φυλακῶν ἐργαζομένων καταδίκων εἶναι εὐχερεστέρη καὶ ἢ φύλαξις αὐτῶν ἀσφαλεστέρη, κρατουμένων ἐν ἀσφαλεῖ ὁπωσδήποτε κτιρίῳ, συναντᾷ σημαντικὰς δυσχερείας λόγῳ ἐλλείψεως καταλλήλου καὶ ἐπαρκοῦς κατ' ἀριθμὸν προσωπικοῦ φυλάξεως. Ἄλλ' ἢ τήρησις τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἀσφαλοῦς φυλάξεως συναντᾷ μεγαλειτέρας ἐτι δυσχερείας, ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς κινήταις ταύταις φυλακαῖς κρατουμένων καταδίκων περιλαμβάνονται καὶ κατάδικοι ἀνήκοντες εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μεγάλων καὶ ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν, καθὼς καὶ τῶν ἐκ συνήθειας τοιοῦτων.

Ἡ προσπάθεια ὅπως οἱ κατάδικοι οὗτοι προσαρμοσθῶσιν εἰς τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς τάξεως, ὡς καὶ τοὺς κανονικοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας, θὰ ἀπῆται ἴσως τὴν ἐπιβολὴν αὐστηρητάτων πειθαρχικῶν ποινῶν. Ἡ ἔλλειψις ὁμοῦ πειθαρχεῖου ἐν ταῖς κινήταις φυλακαῖς, ἢ ὁποία καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς τῆς ἐν τῷ πειθαρχεῖῳ καθιέρξεως, ἣτις εἶναι ἢ μόνη πειθαρχικὴ ποινὴ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῶν φυλακῶν προβλεπομένων ἔχουσα ἀρκοῦσαν ὁπωσδήποτε ἐκφοβιστικὴν δύναμιν, θὰ ὠδήγει πλειστάκις εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τῆς δεσμεύσεως, πολλάκις δὲ καὶ τῆς μαστιγώσεως—οὐχὶ δὲ σπαίως ἐπιβάλλονται τοιαῦται ποιναι—αἱ ὅποια οὐδαμῶς προβλέπονται ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῶν φυλακῶν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἢ τελευταία ἰδίως τόσον ἀπάδει εἰς τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν συναίσθημα Ἡ ὑπέμετρας μάλιστα χρήσις τοιοῦτων ποινῶν κατὰ τῶν καταδίκων τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων πλειστοὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν ἢ τῆς κεκτημένης μακρᾶς ἔξεως δυσκόλως δύνανται νὰ προσαρμοσθῶσιν εἰς τοὺς κανονικοὺς ὅρους τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐργασίας, ἢ ὁποία θὰ ἔτεινε νὰ μεταβάλῃ τὴν φυλακὴν εἰς τόπον ἀληθοῦς μαρτυρίου, θὰ προεκάλει εἰς αὐτοὺς αἶσθημα ἀπογνώσεως καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ὠθήσῃ αὐτοὺς εἰς ἀναρχικὴν στάσιν ἢ καὶ ἀπόπειραν ὁμαδικῆς ἀποδράσεως, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ἐπιβολὴ τοιοῦτων σωματικῶν ποινῶν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν λοιπῶν πειθαρχικῶν καταδίκων θὰ προεκάλει εἰς αὐτοὺς τὸ αἶσθημα τοῦ ἀποτροπιασμοῦ καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ θὰ ἐμάρανε τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ζῆλον των.

Καί ναι μὲν μία σώφρων διεύθυνσις τῶν κινητῶν φυλακῶν θὰ ἐθεώρει ἔργον συνετῆς προνοίας χάριν τῆς ἀσφαλείας τῶν φυλακῶν νὰ λάβῃ τὸ μέτρον τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἐπικινδύνων καταδίκων, συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Διατάγματος τῆς 10 Ἰουνίου 1925 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν», εἶναι ἐν τούτοις ἀναντίρρητον ὅτι ἡ συσσώρευσις σημαντικοῦ ἀριθμοῦ ἐπικινδύνων καταδίκων καὶ ἀπροσαρμόστων πρὸς τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς τάξεως, οἱ ὅποιοι ἐπὶ πλέον θὰ παρεῖχον χερίστον παράδειγμα εἰς τοὺς πειθαρχικοὺς καὶ προθύμους εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν καταδίκων, θὰ ἠδύνατο νὰ προσενηθήσῃ σημαντικὰς δυσχερείας εἰς τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως τῶν φυλακῶν, τὰ ὅποια ἀπεναντίας τὰ μέγιστα ἠθελε διευκολύνῃ ἢ ἐπιτυχῆς ἐκλογὴ καταδίκων, εὐκόλως δυναμένων νὰ προσαρμοσθῶσιν εἰς τοὺς κανονικοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τάξεως.

γ'.) Ἐγκληματικὴ πολιτικὴ. Ἄλλ' ἡ ἐπιλογή τῶν ἐν ταῖς κινηταῖς φυλακαῖς κρατουμένων καταδίκων καὶ ὁ ἀποκλεισμός ἀπὸ τῶν φυλακῶν τούτων τῶν καταδίκων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν, ὡς καὶ τῶν ἐκ συνήθειας τοιούτων, ἐπεδύλλετο καὶ ἐκ λόγων μιᾶς σκοπίμου καὶ σώφρονος ἐγκληματικῆς πολιτικῆς. Διότι ἐάν, ὡς εἶπομεν, ἦδη, τὸ σύστημα τῆς κοινῆς καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα συμβιώσεως τῶν καταδίκων, οὔτε τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καταδίκους δύναται νὰ ἐκφοβίσῃ, οὔτε τοὺς ἐπιδεκτικοὺς βελτιώσεως καταδίκους νὰ βελτιώσῃ—πλειστάκις μάλιστα μεταβάλλει, ὡς εἶδομεν, τούτους εἰς καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματίας—καὶ δὲν δύναται τοῦτο ἐπομένως διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ ἢ τῆς βελτιώσεως νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς διαπράξεως νέων ἀδικημάτων μετὰ τὴν ἐξοδόν των ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ οὕτω τὸν σκοπὸν τῆς εἰδικῆς προλήψεως τοῦ ἀδικήματος (spezialprävention), τούναντιον ἢ ἀπασχόλησις τῶν εἰς τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν ὑπαγομένων ἐπικινδύνων καταδίκων εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου καὶ ἡ παροχὴ εἰς αὐτοὺς τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου «περὶ μετατροπῆς εἰς αὐτόνομον ὄργανισμὸν τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Δικαιοσύνης διοικήσεως φυλακῶν» εὐεργετήματος μειώσεως τῆς ποινῆς τῶν ἐξασθενίζει σημαντικῶς τὴν ἐκφοβιστικὴν δύναμιν τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς καὶ δυσχεραίνει τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς γενικῆς προλήψεως τοῦ ἀδικήματος (General prävention).

Ἡ παροχὴ ἄλλως τοῦ εὐεργετήματος μειώσεως τῆς ποινῆς καὶ εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν καταδίκων τούτων, τῶν ὁποίων ἢ ποινὴ ἐμειώθη ἤδη δ' ἀπὸ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1923 ἐπαναστατικῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων αὐτῇ Διαταγμάτων ἀμνηστίας παρεχομένων εὐερ-

γετημάτων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι συντείνει εἰς τὴν ταχύτεραν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἐλευθέραν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἀδιορθῶτων τούτων κατὰ τὸ πλεῖστον ἐγκληματιῶν, ὅπως ἐκ νέου ἀρχίσωσι τὸ ἐγκληματικὸν αὐτῶν ἔργον, πολὺ ὀλιγώτερον φοβούμενοι πλέον τὰς συνεπείας τῆς πράξεως αὐτῶν, συντελεῖ ἐπίσης εἰς τὴν ἐκμηδένισιν σχεδὸν τῆς στερητικῆς τῆς ἐλευθερίας ποινῆς, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτοὶ οἱ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντες διὰ τῶν παρεχομένων αὐτοῖς ἀνωτέρω εὐεργετημάτων μικρὸν σχετικῶς ἔχουσι διανύσωσιν ὑπόλοιπον ποινῆς, καὶ τείνει σχεδὸν νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς διὰ τῆς ποινῆς ταύτης καταπολεμήσεως τοῦ ἀδικήματος.

Καὶ ἡ τακτικὴ αὕτη ἡμῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φαινόμενον τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοθρήνητον ὅσον ἡ δημοσία παρ' ἡμῖν ἀσφάλεια ἰδίᾳ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρα εὐρίσκειται ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει, ἢ δὲ ζώῃ, ἢ ἐλευθερία καὶ ἡ περιουσία τοῦ πολίτου δὲν εἶναι ποσῶς ἐξησφαλισμένοι, εἶναι ἀκόμη περισσώτερον κτακτικῆς, καθόσον εὐρίσκειται εἰς πλήρη ἀντίθεσιν μὲ τὴν σημερινὴν τάσιν τῆς ἐγκληματολογικῆς ἐπιστήμης, ἢ ὁποία προεξαρχούσης τῆς Ἰταλικῆς θετικῆς Σχολῆς τοῦ ποινικοῦ δικαίου, τείνει νὰ δεχθῇ ὡς μέτρον ἀσφαλείας κατὰ τῶν ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν, ὡς καὶ τῶν καθ' ὑποτροπὴν τοιούτων τὴν παράτασιν τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς αὐτῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον οὗτοι κρίνονται ἀνίκανοι νὰ προσαρμοσθῶσι, ἐξερχόμενοι τῶν φυλακῶν, εἰς τοὺς ὅρους τῆς κανονικῆς μετὰ τῶν λοιπῶν κοινωνικῆς συμβιώσεως. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν ἐμπνεόμενον τὸ ἐν Βρυξέλλαις ἐν ἔτει 1910 συνελθὸν συνέδριον τῆς διεθνοῦς ἐνώσεως τοῦ ποινικοῦ δικαίου συνέστησε τὴν λήψιν εἰδικῶν μέτρων κοινωνικῆς ἀσφαλείας κατὰ τῶν ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν, τὸ δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Λονδίῳ συνελθὸν σωφρονιστικὸν συνέδριον (Section II Quest. I) ἐπρότεινε τὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβολὴν εἰδικῆς κρατήσεως ἀπροσδιορίστου διαρκείας κατὰ τῶν τοιούτων ἐγκληματιῶν. Ἐν τῇ νομοθεσίᾳ πρὸ πολλοῦ ἦδη αἱ ἰδέαι αὗται ἔτυχον πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, οὕτω ὁ Γαλλικὸς νόμος τῆς 27 Μαΐου 1885 πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καταπολεμήσεως τῆς καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματικότητος ἐπιβάλλει τὴν ἰσοβίαν ἐνάποικίᾳ καθ' ἑξῆς τῶν καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματιῶν, οἱ ὅποιοι μετ' ἐπανειλημμένας καταδικὰς ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ εἴδους τῆς πράξεως, περὶ τῶν ὁποίων ὁ νόμος οὗτος ἀκριδῶς ὀρίζει, θεωροῦνται κατὰ τεκμήριον τοῦ νόμου ἀνεπίδεκτοι βελτιώσεως. Ὁ δὲ Νορβηγικὸς νόμος (§ 65) ἀκριδῶς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν ἐμπνεόμενος ἐπιτρέπει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὅπως, ἐπιβάλλον τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην ποινήν, ἀποφασίσῃ, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν οἱ ἐνορκοὶ βεβαιώσωσιν ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ αὐτῶν τὸν ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα τοῦ κατηγορουμένου, τὴν κράτησιν αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ μετὰ

τὴν λήξιν τῆς ποινῆς τοῦ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα θεωρεῖται τοῦτο ἀναγκαῖον, χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ τριπλοῦν τῆς διάρκειας τῆς ποινῆς καὶ ἐν πάσει περιπτώσει τὴν διάρκειαν τῶν 15 ἐτῶν.

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν τριῶν τούτων ἀπόψεων ὀφείλομεν νὰ ἀχθώμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπιλογή τῶν εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου ἀσχολουμένων καταδίκων, λόγῳ μάλιστα τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν παρ' ἡμῖν, ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν ὀργάνωσιν κινήτων ἢ καὶ γεωργικῶν φυλακῶν. Καὶ εἰς κράτη ἀκόμῃ, ὡς ἐν Πρωσίᾳ καὶ Βαυαρίᾳ, ὅπου ἡ ὑπηρεσία τῆς φυλάξεως εὐρίσκεται εἰς ἐπιθυμητὴν ἐπάρκειαν, τὸ ζήτημα τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργαζομένων καταδίκων θεωρεῖται σπουδαιότατον, ἀπασχολοῦνται δὲ εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου μόνον κατάδικοι ἐκτίσαντες ἤδη μέρος τῆς ποινῆς τῶν, τῶν ὁποίων ἡ διαγωγή ἐν τῇ φυλακῇ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε νὰ κριθῶσιν ἄξιοι τῶν εὐεργετημάτων τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασία. Ἐν Ἑλβετίᾳ τὸ καντόνιον Βέρνης κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καντόνιον Freiburg δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀπασχόλησιν ἐπικινδύνων ἐν ταῖς γεωργικαῖς φυλακαῖς Witzwil, τὰ δὲ καντόνια St Gallen καὶ Waadt διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ἐπικινδύνων καὶ ὑπόπτων φυγῆς καταδίκων εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας ἐμελέτησαν τὴν ἀνέγερσιν ἰδιαιτέρων χώρων, ἐν τοῖς ὁποῖοις οὗτοι θὰ δύνανται ἀσφαλέστερον νὰ φυλάσσωνται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας. Ἐν Σερβίᾳ δὲν ἀσχολοῦνται εἰς γεωργικὰς ἐργασίας παρὰ μόνον ἐλαφρόποισι κατάδικοι, ἐκτίσαντες ἤδη τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ποινῆς τῶν. Τέλος τὴν ἐπιλογὴν τῶν καταδίκων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου συνέστησεν ἡ Βελγικὴ ἔνωσις τοῦ ποινικοῦ δικαίου κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 9ης Μαΐου 1925, καθ' ἣν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῶν τοιούτων ἐργασιῶν ἐπικινδύνων, ὡς καὶ τῶν μὴ ἐπεδεκτικῶν βελτιώσεως ὑποτρόπων καταδίκων.

Παρ' ἡμῖν τὸ Διάναγμα «περὶ κανονισμοῦ ἀγροτικῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν» ἐμπνεόμενον ἴσως ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου τῆς Βουδαπέστης, τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη κατ' ἀρχὴν, ὅτι εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου δύναται νὰ ἀπασχοληθῇ πᾶς κατάδικος, τοῦ ὁποῖου ἡ ποινὴ εἶνε ἀνωτέρα τοῦ ἔτους ἀλλὰ κατωτέρα τῶν δέκα ἐτῶν, ἠκολούθησε μεμετρημένην ὁδὸν ἐν τῇ ἐπιλογῇ τῶν ἀπασχοληθησομένων ἐν ἐργασίαις ὑπαίθρου καταδίκων καὶ ἀπέκλεισεν ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων πάντα κατάδικον καταδικασθέντα εἰς φυλάκισιν μῆχρις ἐνὸς ἔτους ἢ εἰς ποινὴν ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν, ἐνῶ συγχρόνως διτήρησε καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν εἰς ἐπανορθωτικὴν ἀπὸ τῶν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθέντων καταδίκων, διαίρεσάν, ὡς εἶπομεν ἤδη, τὰς

ἀγροτικὰς φυλακὰς εἰς ἐπανορθωτικὰς καὶ ἐγκληματικὰς. Ὁ νόμος ὁμοῦ τῆς 11 Μαρτίου 1926 «περὶ μετατροπῆς εἰς αὐτόνομον ὀργανισμὸν τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Δικαιοσύνης Διευθύνσεως Διοικήσεως φυλακῶν», ὅστις ἀνέτρεψε τὰς ὕψεις ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ βασίζηται ἡ διοίκησις τῶν φυλακῶν, καὶ ὁ ὁποῖος παραγνωρίζων προφανῶς τὸν σκοπὸν τῆς ποινῆς, ὀρίζει ἐν ἄρθρῳ 2 ὡς κυρίαν ἀποστολὴν τοῦ αὐτόνομου ὀργανισμοῦ «τὴν πλήρη καὶ ἐντακτικὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐργασίας τῶν κρατουμένων» δὲν ἠθέλησεν, συμφώνως ἄλλως πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, εὐδεμίαν κατηγορίαν καταδίκων νὰ ἐξαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐμερίμνησεν νὰ περιορίσῃ, ὡς εἶπομεν ἤδη, τὸ εὐεργετήμα τῆς μειώσεως τῆς ποινῆς εἰς ὠρισμένης κατηγορίας καταδίκων, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν τῶν μεγίστων σφαλμάτων του.

Θὰ ἡδυνάμεθα ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου εἶνε δυνητικαί, νὰ ἀποκλείσωμεν κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καταδίκων τῶν ἀπασχοληθησομένων εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου ὠρισμένης κατηγορίας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ τύχωσιν τῶν εὐεργετημάτων τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν καὶ ἰδίως τοῦ εὐεργετήματος τῆς μειώσεως τῆς ποινῆς. Θεωροῦμεν δὲ ὡς τοιοῦτους: 1) πάντας τοὺς καταδικασθέντας εἰς ἰσόβια δεσμὰ, ἐξαιρέσει ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ ποινὴ μετετρέπη διὰ χάριτος εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ ἢ εἰς μικροτέραν ποινὴν 2) τοὺς καθ' ὑποτροπὴν καταδικασθέντας εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ 3) τοὺς εἰς κατωτέραν ποινὴν τῶν πρόσκαιρων δεσμῶν καθ' ὑποτροπὴν καταδικασθέντας, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προτέρων καταδίκων, τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ εἴδους τῆς πράξεως τοῦ καταδίκου συνάγεται ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν καθ' ἕξιν ἐγκληματικῶν. 4) τοὺς ἐπὶ ληστεία εἰς οἰανδήποτε ποινὴν καταδικασθέντας. Πάντες οἱ λοιποὶ κατάδικοι δύνανται νὰ ἀπασχοληθῶσιν εἰς ἔργα ὑπαίθρου (ὡς καὶ οἱ εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν καταδικασθέντες μετὰ τὴν συναίνεσιν αὐτῶν), ἐφ' ὅσον ἐξέτισαν ἤδη ἐκ τῆς ποινῆς αὐτῶν οἱ μὲν εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ καταδικασθέντες δύο ἔτη, οἱ εἰς εἰρκτὴν ἔν ἔτος, οἱ δὲ εἰς φυλάκισιν καταδικασθέντες τρεῖς τοῦλάχιστον μηνῶν, καὶ κατόπιν ἐγγράφου πιστοποιήσεως τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, ἐν ταῖς ὁποῖαις ὁ κατάδικος ἐκτελεῖ τὴν ποινὴν του, περὶ τῆς καλῆς αὐτοῦ διαγωγῆς, ὡς καὶ πιστοποιητικοῦ τοῦ λατροῦ τῶν φυλακῶν, βεβαιοῦντας ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ καταδίκου ἐπιτρέπει τὴν ἀπασχόλησιν του εἰς ἐργασίας ὑπαίθρου. Ἡ ἀπασχόλησις καταδίκων ἀνηκόωντων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μεγάλων ἐγκληματικῶν ἢ τῶν καθ' ἕξιν τοιούτων εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας θὰ ἦτο δυνατὴ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὁμοῦ τῆς ἐξαιρέσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ εὐεργετήματος τῆς μειώσεως τῆς ποινῆς καὶ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἀπὸ τῶν λοιπῶν καταδίκων

ἢ τοῦλάχιστον τῶν ἐλαφροποιῶν τοιούτων, ὡς καὶ τῆς αὐστηροτέρας αὐτῶν ἐπιβλέψεως καὶ φυλάξεως ὑπὸ μᾶλλον ἐξησκημένου καὶ κατ' ἀριθμὸν ἐπαρκεστέρου προσωπικοῦ, ἔπερ ὅμως θὰ συνεπήγματο σημαντικὴν αὐξήσιν τῶν δαπανῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλάξεως καὶ θὰ ἐπεθάρυνε τὰς δαπάνας τῶν φυλακῶν. Ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω περιορισμοὺς θὰ ἠδύνατο ἀσφαλέστερον, ὡς φρονοῦμεν, νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξις ἐν ταῖς κινήταις ἢ γεωργικαῖς φυλακαῖς, καθὼς καὶ ἡ πρόοδος τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων.

2. Ὑπηρεσία φυλάξεως καὶ ἀσφάλεια τῶν φυλακῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς ὀργανώσεως καταλλήλου καὶ ἐπαρκοῦς ὑπηρεσίας φυλάξεως, δυναμένης ὄχι μόνον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν καὶ φύλαξιν τῶν καταδίκων, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄργανον ἐπιβολῆς τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς τάξεως, ἀποτελεῖ ἐν ἑκ τῶν σοβαρωτέρων ζητημάτων, ἀν μὴ τὸ σοβαρώτερον, τῶν ἀφορώντων τὴν ὀργάνωσιν τῶν κινήτων ἢ γεωργικῶν φυλακῶν. Παρ' ἡμῖν, μολονότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποκτᾷ ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα λόγῳ μεγάλης ἐπεκτάσεως τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων, ἐπεκτάσεως ὅλως δυσαναλόγου πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν δυνάμιν προσωπικοῦ φυλάξεως, ὡς καὶ τῆς ἀπασχολήσεως ἐν αὐτῇ καὶ τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων καταδίκων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίβλεψις καὶ ἡ ἀσφαλὴς φύλαξις ἀπαιτεῖ πολυἀριθμὸν καὶ καλῶς ἡσκημένον προσωπικὸν φυλάξεως, δὲν ἔτυχεν ἐν τούτοις ἐισέτι ἱκανοποιητικῆς λύσεως, ἡ δὲ ἔλλειψις προσωπικοῦ φυλάξεως μὲ τὴν ὅλον ἐπέκτασιν τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων ἀποβαίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αἰσθητή.

Λόγῳ ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς προσωπικοῦ φυλάξεως τὸ προσωπικὸν ἀμφοτέρων τῶν τμημάτων Τριπόλεως καὶ Γυθείου κατ' ἀρχὰς ἀπετελέσθη μόνον, τοῦ μὲν α'. τμήματος ἐξ ἑνὸς ἐπόπτου, ἑνὸς ἀρχιφύλακος, δύο ὑπαρχιφύλακων καὶ ἑνδεκα φυλάκων, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς δόκιμοι φύλακες, τοῦ δὲ β'. τμήματος ἐξ ἑνὸς ἐπόπτου, ἑνὸς ὑπαρχιφύλακος καὶ 10 φυλάκων ἐκ τῶν ὁποίων δύο δόκιμοι φύλακες. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη συγκροτήσεως ἑνὸς πολυἀριθμοῦ προσωπικοῦ δυναμένου νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς φυλάξεως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καθ' ἡμέραν κοινῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίβλεψις καὶ ἡ ἀσφαλὴς φύλαξις ἀπέβαινε δυσχερεστέρα λόγῳ τῆς εἰς τμήματα διαιρέσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἀναλόγου κατανομῆς τοῦ προσωπικοῦ φυλάξεως, ἐπέβαλε τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος προσωπικοῦ διὰ προσλήψεως ἀριθμοῦ τινος ἐκτάκτων ἡμερομισθίων φυλάκων — δύο μὲν ἐν τῷ α'. τμήματι, ἑνὲν δὲ ἐν τῷ β'.

τμήματι — οὐδόλως ἡσκημένων εἰς τὰ καθήκοντα τῆς φυλάξεως, ὡς καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἐξωτερικῆς φρουρήσεως ἐν τῷ τμήματι Τριπόλεως — διότι ἐν τμήματι Γυθείου τὸ προσωπικὸν φυλάξεως ἐκτελεῖ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν φρούρησιν — εἰς δυνάμιν πεζικοῦ ἀπατελουμένην ἐκ νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν δύνανται νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ καθήκοντα τῆς φρουρήσεως, ἀλλὰ στερεῦνται καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἀσκήσεως εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὅπλου τῶν.

Ἡ ἀνεπάρκεια ὅμως τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλάξεως κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον συγκεκροτημένου δὲν παρέμεινεν ἀνευ λυπηρῶν συνεπειῶν διὰ τὴν πειθαρχίαν, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν φυλακῶν. Ἡ κατὰ τὴν 16 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀπόδρασις ἐκ τοῦ τμήματος Τριπόλεως ἐξ βαρυποίνων καταδίκων συνοδευμένων ὑπὸ ἑνὸς δόκιμου φύλακος καὶ ἑνὸς φρουροῦ στρατιώτου ὀφείλεται πρωτίστως, ἀνεξαρτήτως γενικωτέρων εὐθυνῶν, εἰς τὴν ἀδεξιότητα καὶ ἀνικανότητα τούτων. Ἄλλ' ὄχι μόνον τὸ προσωπικὸν τῆς φυλάξεως εἶναι ἀνεπαρκὲς κατὰ ποιότητα καὶ ἀριθμὸν, ἀλλὰ καὶ ὁ ὅπλισμός αὐτοῦ εἶναι ἀτελής. Εἶναι δὲ λυπηρὸν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἀσφαλείας τῶν φυλακῶν τούτων τὸ πιστοποιηθῆν γεγονὸς ὅτι ὁ συνοδευὼν τοὺς ἀποδράσαντας καταδίκους φύλαξ ἔφερε περιστροφὸν παλαιοῦ συστήματος καὶ ἀμφιβόλου χρησιμότητος.

Τὸ γεγονὸς ὅμως τῆς ἀποδράσεως τῶν ἐξ βαρυποίνων καὶ ἐπικινδύνων καταδίκων, τὸ ὁποῖον τόσον ὀδυνηρὰς ἔσχε οὐτεπείας διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ὑπαίθρου χώρας, καὶ τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐλύπησε πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐκ μιᾶς σὺφρονος καὶ μεμετρημένης ὀργανώσεως τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων ἀνέμενον τὰ ἀριστα τῶν ἀποτελεσμάτων, ὄχι μόνον ὑπὸ ἐποψιν ἀποδόσεως ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ σφρονιστικὴν ἐποψιν, ὀφείλει νὰ διδάξῃ ἡμᾶς ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας τῶν καταδίκων ἀνευ προηγουμένης ὀργανώσεως ἀναλόγου προσωπικοῦ φυλάξεως ὑπῆρξε μέγιστον σφάλμα καὶ ὅτι ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις αὐτῆς πρέπει γὰρ ἐξαρτηθῆ πρωτίστως ἐκ τῆς ὀργανώσεως προσωπικοῦ φυλάξεως καλῶς ἐξησκημένου, καθὼς ἐπίσης καὶ καλῶς ὥπλισμένου.

3. Ἔργασία τῶν καταδίκων.

Ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέδωκε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ἀποτέλεσμα μάλιστα τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἐν τῷ β'. τμήματι Γυθείου ὑπῆρξε ὅλως μηδαμινόν. Τὸ ἐπιχειρούμενον ἔργον κατασκευῆς ὁδοῦ συνδεούσης τὸ χωρίον Βαχώ, ὅπου συνεκεντρώθησαν, ὡς εἶπομεν ἤδη, πάντες οἱ κατάδικοι τοῦ τμήματος, μετὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ Γυθείου — Ἀρεοπόλεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τοπικῶν

1) συμπληρούμενον διὰ τεσσάρων χωροφυλάκων.